

“मीठे बच्चे- कामकाज गर्दा गर्दै पनि एक बाबाको याद रहोस्, हिँड्दा-डुल्दा बाबा र घरलाई याद गर, यही तिम्रो बहादुरी हो।”

प्रश्न:- बाबाको आदर र अनादर कहिले र कसरी हुन्छ ?

उत्तर:- जब तिम्री बच्चाहरू बाबालाई राम्ररी याद गर्छौं तब सम्मान दिन्छौ। यदि याद गर्ने फुर्सद छैन भन्छौ भने यो पनि एक प्रकारको अनादर गर्नु जस्तै हो। वास्तवमा यो बाबाको अनादर गरेको होइन, यो त आफ्नै अनादर गर्नु हो। त्यसैले प्रसिद्ध केवल भाषणमा होइन, यादको यात्रामा बन्नु पर्छ, यादको चार्ट राख। यादद्वारा नै आत्मा सतोप्रधान बन्छ।

ओम् शान्ति। रूहानी बच्चाहरूप्रति रूहानी बाबा सम्झाउनुहुन्छ, यो जुन ८४ को चक्रको ज्ञान सम्झाइन्छ यो त एक ज्ञान हो, जुन हामी बच्चाहरूले जन्म-जन्मान्तर पढ्यौं र धारणा गर्दै आयौं। यो त बिल्कुल सहज छ, यो कुनै नयाँ कुरा होइन।

बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ- सत्ययुगदेखि लिएर कलियुग अन्त्यसम्म तिमिले कति पुनर्जन्म लिएका छौ। यो ज्ञान त सहज रूपले बुद्धिमा छ। यो पनि एक पढाइ हो, रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई सम्झनु छ। त्यो बाबा बाहेक अरू कसैले सम्झाउन सक्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- यस ज्ञानभन्दा पनि श्रेष्ठ कुरा हो यादको यात्रा, जसलाई योग भनिन्छ। योग अक्षर प्रख्यात छ। तर यो हो यादको यात्रा। जसरी मनुष्य यात्रामा जान्छन्, भन्छन् हामी फलानो तीर्थयात्रामा जान्छौ। श्रीनाथ वा अमरनाथ जान्छन्, त्यसैले त्यो याद रहन्छ। अहिले तिम्री जान्दछौ- रूहानी बाबाले त धेरै लामो यात्रा सिकाउनुहुन्छ- मलाई याद गर। ती अन्य यात्राबाट त फर्केर आउँछन्। यो त त्यो यात्रा हो जो मुक्तिधाममा गएर निवास गर्नु छ। आउन त पार्टमा आउनु छ तर यस पुरानो दुनियाँमा होइन। यस पुरानो दुनियाँबाट तिम्रीलाई वैराग्य छ। यो त छी-छी रावण राज्य हो। त्यसैले मूल कुरा हो यादको यात्रा। कति बच्चाहरूले यो पनि सम्झदैनन्, कसरी याद गर्नुपर्छ। कोही याद गर्छन् वा गर्दैनन्- यो देख्नमा त कुनै चीज आउँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर म बाबालाई याद गर्नु छ। देखिने चीज त होइन। न त थाहा हुन सक्छ। त्यस अवस्थामा कहाँसम्म यादको यात्रा कायम रहन्छ, यो त स्वयम् नै जानून्। युक्ति त धेरैलाई बताउनुहुन्छ। कल्याणकारी बाबाले सम्झाउनुभएको छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर शिव बाबालाई याद गर। हुन त आफ्नो सेवा पनि गर्दै रहनु छ। जस्तै, चौकीदारमा बच्चाहरू छन्, चक्कर लगाउँदै रहन्छन्, यिनलाई यादमा रहनु त बडो सहज छ। केवल बाबाको याद सिवाय अरू केही पनि याद आउनुहुँदैन। बाबा उदाहरण दिएर बताउनुहुन्छ, त्यसै यादको यात्रामा नै आऊन्, जाऊन्। जसरी पादरीहरू रहन्छन्, कति शान्तिमा रहन्छन्। त्यस्तै तिम्री बच्चाहरूले पनि बडो प्रेमले बाबा र घरलाई याद गर्नुपर्छ। यो लक्ष्य धेरै ठूलो छ। भक्तहरू पनि यही पुरुषार्थ गरिरहन्छन्। तर उनीहरूलाई यो थाहा छैन- हामी फर्केर जानु छ। उनीहरू त सम्झन्छन् जब कलियुग पूरा हुन्छ, तब जानेछौं। उनीहरूलाई पनि यो सिकाउनेवाला त अरू कोही छैनन्। तिम्री बच्चाहरूलाई त सिकाइन्छ। जस्तै, पहरा दिन्छौ भने एकान्तमा जति बाबालाई याद गर्छौ त्यति राम्रो हुन्छ। यादबाट पाप काटिन्छ। जन्म-जन्मान्तरको पाप शिरमाथि छ। जो पहिला सतोप्रधान बन्छन्, रामराज्यमा पनि पहिला उनीहरू जान्छन्। त्यसैले उनीहरू नै सबैभन्दा धेरै यादको यात्रामा रहनुपर्छ। कल्प-कल्पको कुरा हो। यिनलाई यादको यात्रामा रहने राम्रो अवसर छ। यहाँ त कुनै लडाई-भगडाको कुरा छैन। आउँदा-जाँदा अथवा बस्दा एक पन्थ, दुई कार्य- पहरा पनि देऊ, बाबालाई पनि याद गर। कर्म गर्दै बाबालाई याद गरिराख। पहरा दिनेलाई त सबैभन्दा धेरै फाइदा छ। चाहे दिनमा, चाहे रातमा जो पहरा दिन्छन्, उनीहरूको लागि धेरै फाइदा छ, यदि यस्तो यादमा रहने बानी प्यो भने। बाबाले यो धेरै राम्रो सेवा दिनुभएको छ, पहरा र यादको यात्रा। यो पनि अवसर मिल्छ बाबाको यादमा रहने। यी भिन्न-भिन्न युक्तिहरू बताइन्छन् यादको यात्रामा रहने। यहाँ तिम्री जति यादमा रहन सक्छौ त्यति बाहिर धन्दा आदिमा सक्दैनौ। त्यसैले मधुवनमा आउँछन् रिफ्रेस हुन। एकान्तमा गएर एक पहाडमा बसेर यादको यात्रामा रहून्, फेरि एक जाऊन् वा २-३ जाऊन्। यहाँ अवसर धेरै राम्रो छ। यही बाबाको याद मुख्य हो। भारतवर्षको प्राचीन योग पनि धेरै प्रसिद्ध छ। अहिले तिम्री सम्झन्छौ- यस यादको यात्राबाट पाप काटिन्छ। हामी सतोप्रधान बन्नेछौं। त्यसैले यसमा पुरुषार्थ धेरै राम्रो गर्नु छ, बहादुरी त यसैमा छ- जसले काम

गर्दै बाबाको याद गरेर देखाऊन् । कर्म त गर्नु नै छ किनकि तिमी हौ प्रवृत्ति मार्गवाला । गृहस्थ व्यवहारमा रहेर धन्दा आदि गर्दै बुद्धिमा बाबाको याद रहोस्, यसमा तिम्रो धेरै-धेरै कमाई छ । हुन त अहिले कति बच्चाहरूको बुद्धिमा आउँदैन । बाबा भनिरहनुहुन्छ, चार्ट राख । धेरथोर कसैले लेख्छन् । बाबा युक्तिहरू त धेरै बताउनुहुन्छ । बच्चाहरू चाहन्छन् बाबाको पासमा जाऔं । यहाँ धेरै कमाई गर्न सक्छन् । एकान्त धेरै राम्रो छ । बाबाले सम्मुख बसेर सम्झाउनुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने पाप काटिन्छ किनकि जन्म-जन्मान्तरको पाप शिरमाथि छ । विकारको लागि कति भगडा चल्छ, विघ्न पर्छ । भन्छन्— बाबा ! हामीलाई पवित्र रहन दिदैन । बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, तिमी यादको यात्रामा रहेर जन्म-जन्मान्तरको पाप जो शिर माथि छ, त्यो बोझ उतार । घरमा बसेर शिवबाबाको याद गर्दै गर । याद त जहाँ बसेर पनि गर्न सक्छौ । जहाँ रहेर पनि यो अभ्यास गर्नु छ । जो पनि आउँछन् उनलाई पनि सन्देश देऊ । बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर, यसलाई नै योगबल भनिन्छ । बल अर्थात् तागत, शक्ति । बाबालाई सर्वशक्तिमान् भनिन्छ नि । त्यो शक्ति बाबाबाट कसरी मिल्छ ? बाबा स्वयम् भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर । तिमी तल गिर्दै गिर्दै तमोप्रधान बनिसकेका छौ, त्यसैले त्यो शक्ति बिल्कुल खतम भइसकेको छ । पाईको पनि रहेको छैन । तिमीमा पनि कोही छन् जसले राम्रोसँग सम्झाउँछन्, बाबालाई याद गर्छन् ।

आफैसँग सोध्नु छ— मेरो चार्ट कस्तो रहन्छ ? बाबा त सबै बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ, यादको यात्रा मुख्य हो । यादबाट नै तिम्रो पाप काटिन्छ । ठीक छ कोही सावधान गराउनेवाला छैन भने पनि बाबालाई याद गर्न त सक्छौ नि । बेलायतमा एकलै भए पनि यादमा रहन सक्छौ । सम्झ कोही विवाह गरेको छ, स्त्री अरू ठाउँमा छिन् भने उनलाई पनि लेख्न सक्छौ— तिमी केवल एउटा कुरा याद गर— बाबालाई याद गर्नु भन्ने जन्म-जन्मान्तरको पाप भस्म हुनेछ । विनाश सामुन्ने खडा छ । बाबाले युक्ति त धेरै राम्रो सम्झाइरहनुहुन्छ, फेरि पनि कसैले गर्नु, नगर्नु, उनको मर्जी । बच्चाहरूले पनि सम्झन्छन् होला, बाबाले राय त धेरै राम्रो दिनुहुन्छ । हाम्रो काम हो मित्र-सम्बन्धी आदि जो पनि मिल्छन्, सबैलाई सन्देश दिनु । साथी होस् वा कोही पनि होस्, सेवाको शोख हुनुपर्छ । तिमीसँग चित्र त छ, ब्याज पनि छ । यो बडो राम्रो चीज हो । ब्याजले कसैलाई पनि लक्ष्मी-नारायण बनाउन सक्छ । त्रिमूर्तिको चित्रमा राम्रोसँग सम्झाउनुपर्छ, यिनको माथि शिव हुनुहुन्छ । अरूले पनि त्रिमूर्ति बनाउँछन्, माथि शिव देखाउँदैनन् । शिवलाई नजानेका हुनाले भारतवर्षको जहाज (बेडा) डुबेको छ । अब शिवबाबाद्वारा नै भारतवर्षको जहाज पार लाग्छ । पुकार्छन् पतित-पावन आएर हामी पतितहरूलाई पावन बनाउनुहोस् फेरि पनि सर्वव्यापी भनिदिन्छन् । कति पाई-पैसाको भूल हो । बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ— तिमीले यस्तो-यस्तो भाषण गर्नुपर्छ । बाबा पनि निर्देशन दिँदै रहनुहुन्छ— यस्तो संग्रहालय खोल, सेवा गर तब धेरै आउनेछन् । सर्कस पनि ठूला-ठूला शहरमा खोल्छन् नि । उनीहरूसँग कति सामान रहन्छ । गाउँ-गाउँबाट हेर्नको लागि मानिस आउँछन् । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी पनि यस्तै एकदम राम्रो संग्रहालय (म्युजियम) बनाऊ, जो देखेर प्रसन्न हुन्, फेरि अरूलाई गएर सुनाउन । यो पनि सम्झाउनुहुन्छ— जे पनि सेवा हुन्छ, कल्प पहिला जस्तै हुन्छ, तर सतोप्रधान बन्ने ख्याल धेरै राख्नुपर्छ । यसमा पनि बच्चाहरू लापरवाही गर्छन् । मायाले विघ्न पनि यस यादको यात्रामा पर्छ । आफ्नो दिलसँग सोध्नुपर्छ— यति मलाई शोख छ, मेहनत गर्छु ? ज्ञान त सामान्य कुरा हो । बाबा बाहेक ८४ को चक्र कसैले सम्झाउन सक्दैन । बाँकी यादको यात्रा हो मुख्य । अन्त्यमा एक बाबा सिवाय कसैको याद नआओस् । निर्देशन त बाबा पूरा दिनुहुन्छ । मुख्य कुरा हो याद गर्नुपर्ने । तिमी कसैलाई पनि सम्झाउन सक्छौ । ठीक छ, जो कोहीलाई पनि तिमी ब्याजद्वारा सम्झाउन सक्छौ । अरू कसैसँग यस्तो अर्थ सहितको तक्मा (मेडल) हुँदैन । सेनाहरू राम्रो काम गर्छन् भने उनलाई तक्मा मिल्छ । राय साहेबको तक्मा, सबैले देख्ने छन् यिनलाई वायसरायबाट पदवी (राइट) मिलेको हो । पहिले वायसराय हुन्थे । अहिले त उनीहरूसँग कुनै शक्ति छैन । अहिले त कति भगडा भइरहन्छ । मनुष्य धेरै भइसकेका छन्, त्यसैले उनको लागि जमीन चाहिन्छ शहरमा । अहिले बाबाले स्वर्गको स्थापना गरिरहनुभएको छ, यति सबै खतम भएर बाँकी कति थोरै रहन्छन् । जमीन धेरै हुन्छ । त्यहाँ त सबै कुरा नयाँ हुन्छ । त्यस दुनियाँमा जानको लागि फेरि राम्रोसँग पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । हरेक मनुष्यले पुरुषार्थ गर्छन् धेरै उच्च पद पाउनको लागि । कोही पूरा पुरुषार्थ गर्दैनन् भने सम्झन्छन् फेल हुनेछु । स्वयम्

पनि सम्भ्रिच्छन् म फेल हुनेछु फेरि पढाइ आदिलाई छोडेर नोकरीमा लाग्छन् । आजकाल त नोकरीमा पनि धेरै कडा काइदा निकालिरहन्छन् । मनुष्य धेरै दुःखी छन् । अब बाबा तिमीलाई यस्तो बाटो बताउनुहुन्छ जहाँ २१ जन्म कहिल्यै दुःखको नाम रहँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ— केवल यादको यात्रामा रहनु । जति हुन सक्छ रातमा धेरै राम्रो हुन्छ । ठीक छ पल्टेर पनि याद गर । कसैलाई फेरि निद्रा आउँछ । वृद्ध छ, धेरै बस्न सक्दैन भने अवश्य सुत्नेछ । पल्टेर पनि बाबालाई याद गर्दै रहन्छन् । बडो खुशी भित्र रहनेछ किनकि धेरै ठूलो कमाई छ । समय त रहेको छ तर मृत्युको कुनै ठेगाना छैन, यो त सम्भ्रिच्छन् । त्यसैले बाबा सम्भ्राउनुहुन्छ— मुख्य हो यादको यात्रा । बाहिर शहरमा त मुश्किल छ । यहाँ आउँछन् भने बडो राम्रो अवसर मिल्छ । कुनै चिन्ताको कुरा छैन । यसैले यहाँ चार्ट बढाउँदै जाऊ । तिम्रो चरित्र पनि यसबाट सुध्रिदै जान्छ । तर माया ठूलो शत्रु हो । घरमा रहनेलाई त्यति कदर रहँदैन, जति बाहिरकालाई रहन्छ । फेरि पनि यस समय गोपहरूको रिजल्ट राम्रो छ ।

कति बच्चीहरू लेख्छन् विवाहको लागि धेरै हैरान गर्छन्, के गरूँ ? जो मजबुत समझदार बच्चीहरू छन्, उनीहरू यस्तो कहिल्यै लेख्दैनन् । लेख्छन् भने बाबा सम्भ्रिच्छन्— भेडा-बाखा हुन् । यो त आफ्नो हातमा छ जीवनलाई बचाउनु । यस दुनियाँमा अनेक प्रकारका दुःख छन् । अब बाबा त सहज बताउनुहुन्छ ।

तिमी बच्चाहरू त महान् भाग्यशाली हौ जो आएर साहेबजादा (ईश्वरीय सन्तान) बनेका छौ । बाबाले कति उँच बनाउनुहुन्छ । फेरि पनि तिमी बाबालाई गाली गछौ, त्यो पनि कच्चा गाली । यति तमोप्रधान बनेका छौ कुरै नसोध । यो भन्दा धेरै अरू के सहन गरूँ ? भन्छन् नि— धेरै सतायौ भने खतम गरिदिन्छु । त्यसैले बाबा बसेर यो कुरा सम्भ्राउनुहुन्छ । शास्त्रमा त कहानीहरू लेखेका छन् । बाबा युक्ति त धेरै सहज बताउनुहुन्छ । कर्म गरेर पनि याद गर, यसमा धेरै-धेरै फाइदा छ । बिहान सवेरै आएर यादमा बस । धेरै आनन्द आउनेछ । तर यति शोख छैन । शिक्षकले विद्यार्थीको चालचलनबाट बुझ्दछन्— यो फेल हुनेछ । बाबा पनि सम्भ्रिच्छन्— यो फेल हुनेछ, त्यो पनि कल्प-कल्पान्तरको लागि । हुन त भाषणमा धेरै होसियार छन्, प्रदर्शनीमा पनि सम्भ्राउन सक्छौ तर याद छैन, यसमा फेल हुन्छन् । यो पनि मानौँ अनादर गर्छन् । आफ्नै गर्छन्, शिव बाबाको त अनादर हुँदैन । यस्तो त कसैले भन्न सक्दैनन् हामीलाई याद गर्ने फुर्सद नै छैन । बाबा मान्नुहुन् । स्नान गर्दा पनि याद गर्न सक्छौ । भोजन गर्ने समयमा बाबालाई याद गर, यसमा धेरै-धेरै कमाई हुन्छ । कति बच्चाहरू केवल भाषणमा प्रसिद्ध छन्, योगमा छैनन् । त्यो अहंकारले पनि गिराउँछ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सर्वशक्तिमान् बाबाबाट शक्ति लिनको लागि यादको चार्ट बढाउनु छ । यादका भिन्न-भिन्न युक्तिहरू रचनु पर्छ । एकान्तमा बसेर विशेष कमाई जम्मा गर्नु छ ।
- २) सतोप्रधान बन्ने ख्याल राख्नु छ । लापरवाही गर्नु हुँदैन । अहंकारमा आउनु हुँदैन । सेवाको शोख पनि राख्नु छ, साथ-साथै यादको यात्रामा पनि रहनु छ ।

वरदानः— एक ‘बाबा’ शब्दको स्मृतिद्वारा याद र सेवामा रहने सच्चा योगी, सच्चा सेवाधारी भव

तिमी बच्चाहरूले मुखबाट वा मनबाट घरी-घरी बाबा शब्द बोल्दछौ, बच्चा हौ त्यसैले बाबा शब्द याद आउनु वा सोच्नु नै योग हो । मुखबाट घरी-घरी भन्ने गर— बाबाले यस्तो भन्नुहुन्छ, बाबाले यो भन्नुभएको छ— यो नै सेवा हो । तर यस बाबा शब्दलाई कसैले दिलले भन्ने गर्छन्, कसैले ज्ञानको दिमागले । जसले दिलबाट भन्छ उसलाई दिलमा सधैं प्रत्यक्ष प्राप्ति खुशी र शक्ति मिल्छ । दिमागवालालाई बोलेको बेलामा खुशी हुन्छ सदाकालको होइन ।

स्लोगनः— परमात्मा रूपी शमामा स्वाहा हुने नै सच्चा परवाना हुन् ।